

Ա. Ռ. Ա. Կ

ԽԻԿԱՐԻՆ ԷՇԸ.

Օր մը Խիկարին գըրացւոյն մէկը
 Կերթայ կըխնդրէ անոր իշուկը
 Որ ալիւր տանի իրեն ջաղացքը.
 Զարմանք չէ. փոխ է կըսեն տաք հացը:
 «Ինչո՞ւ չէ, գըլխուս վըրան, կըսէ Խիկար.
 Բայց մեղք որ տունը չէ էշըս՝ սանահար»:
 Մէյմ՝ ալ ախոռէն ահագին ձայնով
 Ձենէ չըղբումյ մեր էշը հո՛ւ հո՛ւ...
 «Խիկար կընքահար, հապա այն ինչ է,
 Կըսէ գըրացին. էշըդ տունն է, չէ.
 —Աղբար, դուն ի՞նչ պէս մարդ ես.
 Բարով խէրով չըգայիր.
 Իմ ըսածիս չես նայիր,
 Իշուն ձայնին կըլըսես»:

Խիկար, ոչ քու սուտ ասելըդ պէտք էր,
 Եւ ոչ գըրացիդ քու սուտըդ բըռնէր:
 Բայց ես այդ բանին շատ չըզարմանամ.
 Կէս գիտուն Հայեր գոնէ չըտեսնամ,
 Որ Հայուն խօսքին չեն լըսեր անգամ,
 Օտարն որ լսաւ՝ սուտն ալ է պատգամ:

*

